

Минулими роками, на бабусині іменини,
Було в цій хаті без ліку гостей.
Як колись ждали,
як прибирались до сеї днини,
І скільки подавалось печених індиків
і гусей.

В тіні абажура — скільки померлих тінів —
Родичів, знайомих, нарочито званих.
Повна хата розмов і гомону
у теплім тремтінні,
Тепер — свідки останні —
старі дідівські дивани.

Образи, вигуки,
милі старосвітські інтимності.
Тихо, тихо, мов в усі.
Боже, всьому минулому —
подай твої святі милості!
Сьогодні — іменини моєї бабусі.

[З циклу «Селянські сатурналії»;](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії»](#), 1990 .